

LBRIS

Widnow
books

Képes

Biblia

kicsiknek és nagyoknak

Legyen világosság!

Történetek az Ószövetségből

Szalay Könyvek

Teremtés	2	Szövetség a Sínai-hegynél,	
Bűneset	4	tízparancsolat	30
Káin és Ábel	7	Bálám	32
Özönvíz	10	Sámson	34
Bábel tornya	14	Dávid és Góliát	38
József sorsa Egyiptomban	16	Salamon	40
Mózes születése	20	Illés és Elizeus	42
Mózes elhívása, az égő csipkebokor	22	Jónás	44
A tízcsapás, kivonulás	24	Dániel az oroszlánok vermében	46
Átkelés a Vörös-tengeren	28		

Írta: Sipos Emese

Illusztrációk: Brijbasi Art Press

Borítóterv: Tyihák Katalin

Szerkesztette: Bacskai Csaba,

Duzs Mária, Nagy Emese, Tyihák Katalin

Grafikai utómunkák: Szántó Gábor

Kiadói felelős: Orosné Galaczi Edit, Szabó Zsolt

© Pannon-Literatúra Kft.

Kiadja a Pannon-Literatúra Kft.

5310 Kisújszállás, Pf. 108

Tel.: 59/322-555

Fax: 59/321-444

www.szalaykonyvek.hu

www.facebook.com/szalaykonyvek

A kiadásért felel a Pannon-Literatúra Kft. ügyvezető igazgatója

Kiadás éve: 2015

ISBN 978-963-251-826-8

Nyomta és kötötte:

Dürer Nyomda Kft., Gyula

Felelős vezető: Fekete Viktor ügyvezető igazgató

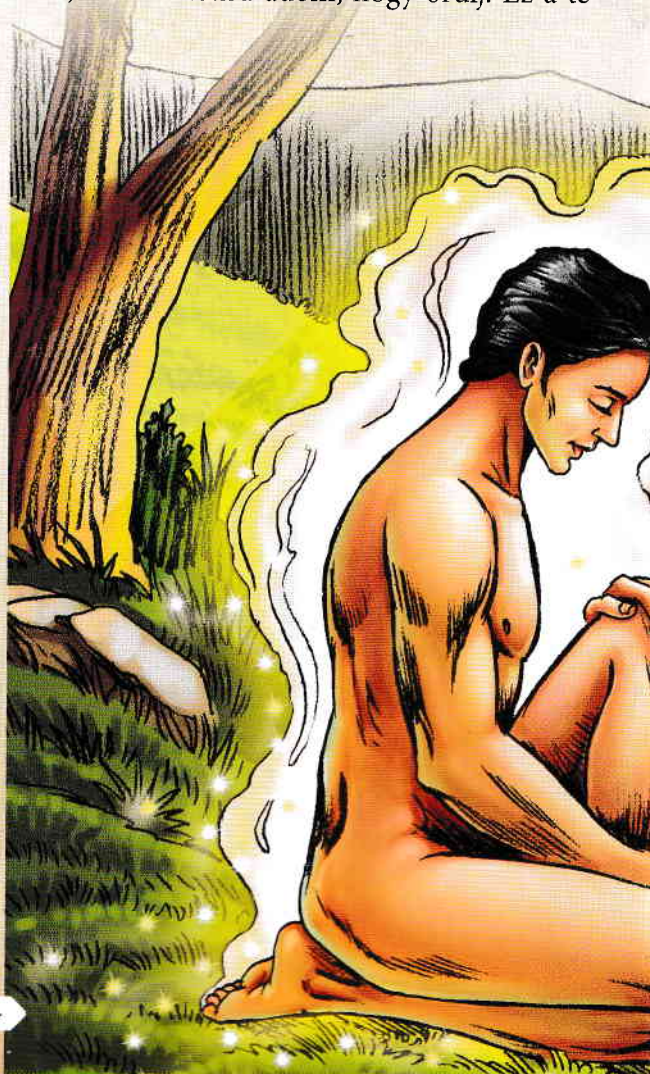

ok-sok évezreddel ezelőtt Isten elhatározta, hogy világot teremt. A kezdet kezdetén hideg volt, sötét és víz hömpölygött mindenütt. Ő olyan hatalmas volt, hogy szavával teremtett, vitt végbe mindent. Az első napon így szólt: „Legyen világosság!”, és amint kimondta, világosság lett. De ahogy beesteledett, újra sötétség borult a földre. A világosságot elnevezte nap-palnak, a sötétséget pedig éjszakának. A föld fölé hatalmas égboltot emelt a második napon. Hol kisebb, hol nagyobb felhők úsztak az égen, és jókedvűen kergették egymást, lassan-lassan ez a nap is véget ért. A harmadik napon még mindig víz borította a földet, de Isten összegyűjtötte a vizeket egy helyre, és elnevezte tengernek, ami pedig szárazon maradt, elnevezte földnek. Hogy kedvessé, otthonossá tegye, mindenféle füvet, fákat, virágokat növesztett a szárazföldön. Voltak olyan fák, amelyek magasra nőttek, másokon szebbnél szebb gyümölcsök pompáztak, míg a fű között egymás után nyíltak az illatos, tarka virágok. Így tette egyik napról a másikra csodaszéppé a földet. A negyedik nap reggelén Isten szavára felkelt a nap az égbolt szélén, és sugaraival beragyogta a földet, majd egyre feljebb és feljebb emelkedett, míg végül eltűnt az ég alján, hogy átadja helyét a holdnak. Az éjszakát pedig azzal tette még szebbé, hogy a fénylő hold mellé sok ezer csillagot helyezett az égre. Így a negyedik naptól kezdve napközben a nap, éjjel pedig a hold és a csillagok adtak világosságot. A vízi állatok és madarak teremtésére az ötödik napon került sor. A hatalmas bálnák lassan, komótosan úsztak, míg a delfinek és a kisebb halak jókedvűen fickándoztak a vízben. Az eget különleges tarka madarak hada lepte el, és a nap végén énekük

betöltötte az egész földet. Isten örömmel látta mindezt, és a hatodik nap reggelén benépesítette a szárazföldet is. A nagy elefánt lassan cammogott, míg a nyuszi fürgén futott a mezőn, az oroszlán pedig lustán ásítózott egy árnyas fa tövében. Felsorolni is nehéz lenne, milyen sok állat nyüzsgött a földön.

A legnagyobb dolog azonban csak ezután következett, amellyel mintegy megkoronázta mindazt, amit alkotott: – Most pedig embert teremtek – mondta Isten – aki hasonló lesz hozzám.

A föld porából formálta, majd életet lehelt belé, így lett az ember élővé. Gyönyörködve nézte, majd megszólította: – Minden, amit itt látsz, a tiéd. Neked adom, hogy örülj. Ez a te

otthonod mostantól fogva. Majd körbemu-
tatva így folytatta: – Mindezeket ismerd meg,
uralkodj felettük és vigyázz rájuk!

A hetedik napon Isten megpihent, és örömmel nézett végig a világon, amit hat nap alatt csodálatos szépségűvé alkotott. Minden teremtménye közül azonban az embert szerette a legjobban, ezért kertet ültetett neki keleten, szebbnél szebb növényekkel, gyümölcsfákkal, különleges virágokkal. Ez volt az Éden kertje, más néven a Paradicsom. Innen indult útjára Ádám és az emberiség élete.

Majd Isten így szólt: – Gondozd és műveld ezt a kertet, és bátran egyél minden gyümölcsből. A kert közepén álló jó és gonosz tudásának fáját azonban kerüld el, még csak meg se érintsd, mert ha eszel róla, meghalsz!

Ádám természetesnek vette Isten szavát, ezzel a fával nem is törődött. Néha szomorúság szállt a szívére, bár nem tudta, miért. Isten azonban nem akarta, hogy Ádám boldogtalan legyen, tudta is, mit kell tennie. Mély álmat

bocsátott rá, oldalbordáját kivette, s abból formálta az ember másik felét, az asszonyt. Mikor Ádám felébredt, ott volt mellette a társa. Őt meglátva ujjongó öröm töltötte be a szívét, élete most már teljessé lett. Ezután magával vitte, mindent megmutatott neki, és együtt örültek a teremtett világ szépségeinek. Számba vettek mindent, ami körülöttük volt, majd Ádám nevet adott az élőlényeknek.

Az ember boldogan élt ezen a gyönyörű helyen a feleségével. Isten nap mint nap velük volt, és gondoskodott róluk.

1 Mózes 1

va éppen egyedül sétált az Édenkertben, gyönyörködött mindabban, ami körülvette őt, a fáknban, a folyóban, a virágokban. Hol egy őzike szaladt oda hozzá, hol egy bárány bújt mellé. Megállt és megsimogatta az állatok fejét, majd tovább sétált. A kert közepére érve egy fa mellett megállt. A kígyó, amelyik minden állatnál ravaszabb volt, megszűröl figyelte, majd odasettenkedett mellé. Éva, hallva a zajt, körülnézett.

– Ádám, te vagy az? – kérdezte.

Férjét azonban nem látta sehhol, éppen indulni akart tovább, mikor meglátta a kígyót.

– Szóval te vagy, én meg azt hittem, Ádám van itt?! – mondta mosolyogva az asszony.

– Milyen szép ez a kert, nagy kár, hogy egy fáról sem ehettek! – mondta a kígyó. – Nagyon szigorú veletek Isten. Nektek adta az Édenkertet, és megtiltotta, hogy egyetek a fák gyümölcséből. Nem gondolod, hogy ez igazságtalan? – kérdezte ártatlanul a Kísértő.

– Isten nagyon szeret minket, és valóban nekünk adta ezt a kertet – felelte Éva. – Azt azonban rosszul tudod, hogy egy fáról sem ehetünk. A kert fáinak gyümölcsét nekünk adta, kivéve egyet, a jó és gonosz tudásának fáját. Azt mondta, hogy erről az egy fáról ne együnk, és ne is érintsük, mert ha eszünk a gyümölcséből, maghalunk.

– Igen?! Tényleg ezt mondta Isten? – kérdezte a kígyó, – Te hiszel neki?

– Persze, hogy hiszek! Szeret bennünket, és azt szeretné, hogy boldogok legyünk, mindent nekünk adott! – felelte az asszony.

– Igazad van, Éva! Csak azt nem értem, ha ennyire szeret benneteket az Isten, akkor miért hazudott nektek? Én elárulom az igazat,

azért tiltotta meg, hogy egyetek a fa gyümölcséből, mert ha esztek róla, ti is olyanok lesztek, mint Isten, jónak és gonosznak tudói, és ezt nem akarja!

Miért hazudna nekünk?... Biztosan téved a kígyó! – tűnődött magában Éva, aztán elkezdte nézegetni, kerülgetni a fát. Eddig nem is vettem észre, milyen szépek ezek a gyümölcsök! – gondolta magában. – Mi történne ha leszakítanék egyet és megkóstolnám? És ha a kígyó igazat mondott, mi rossz van abban, ha mi is olyanok leszünk, mint Isten?...

A következő pillanatban már kezében is volt a gyümölcs, evett belőle, és adott Ádámnak is. Inkább hittek a kígyónak, és megszegették Isten parancsát.

Miután mindketten ettek a tiltott fáról, rögtön rájöttek arra, hogy a kígyó becsapta őket. A boldogság, amit eddig éreztek, eltűnt a szívükből. Szomorúak lettek és félni kezdtek. Vajon mit szól ehhez Isten? Szégyellni kezdték magukat, mert észrevették, hogy mezítelenek. Gyorsan eltakarták magukat fügefalevelekkel, és elrejtöztek. Alkonyatkor Isten az Édenkertben járt, és keresni kezdte az embert.

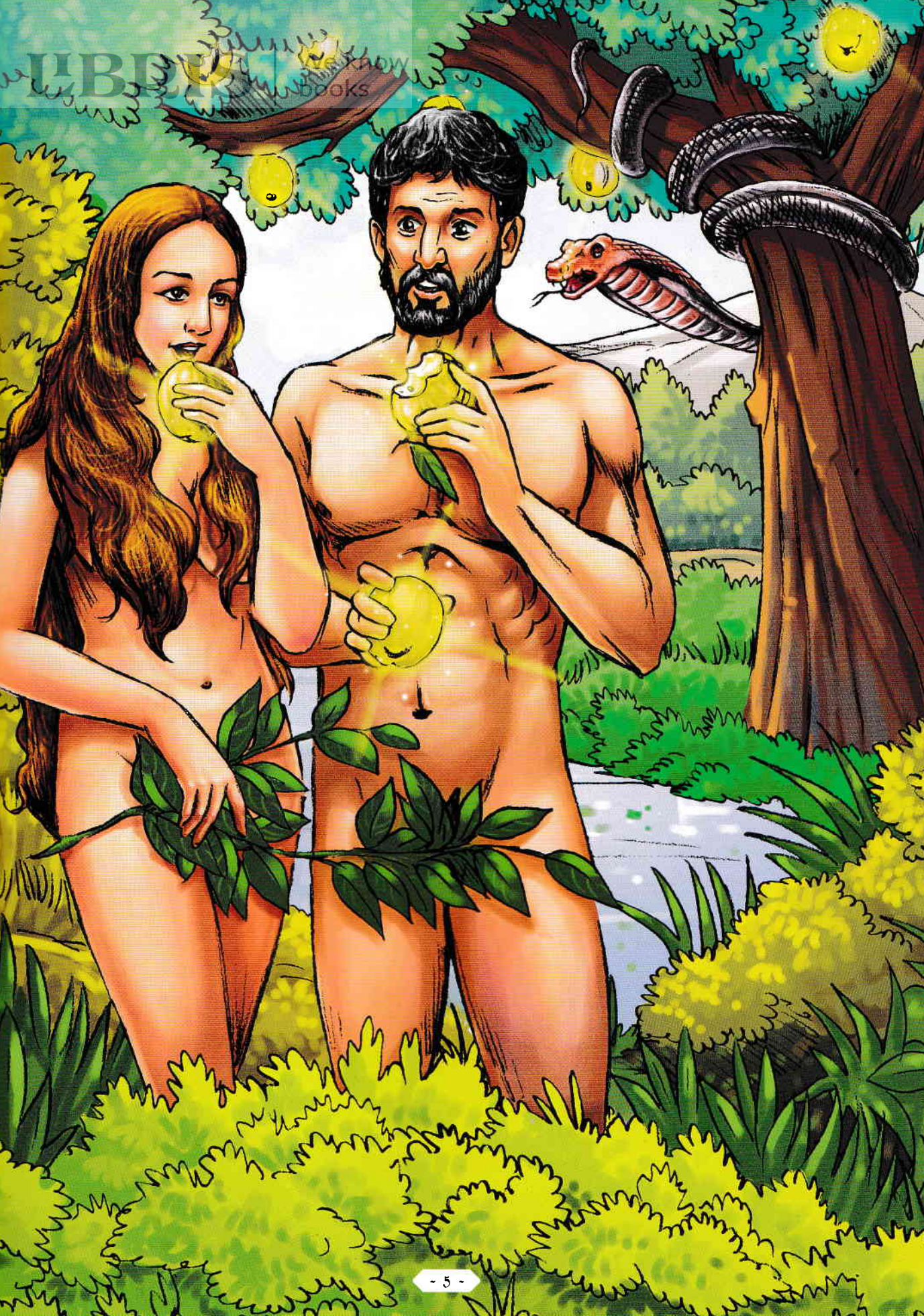
– Ádám, hol vagy? – kérdezte Isten.

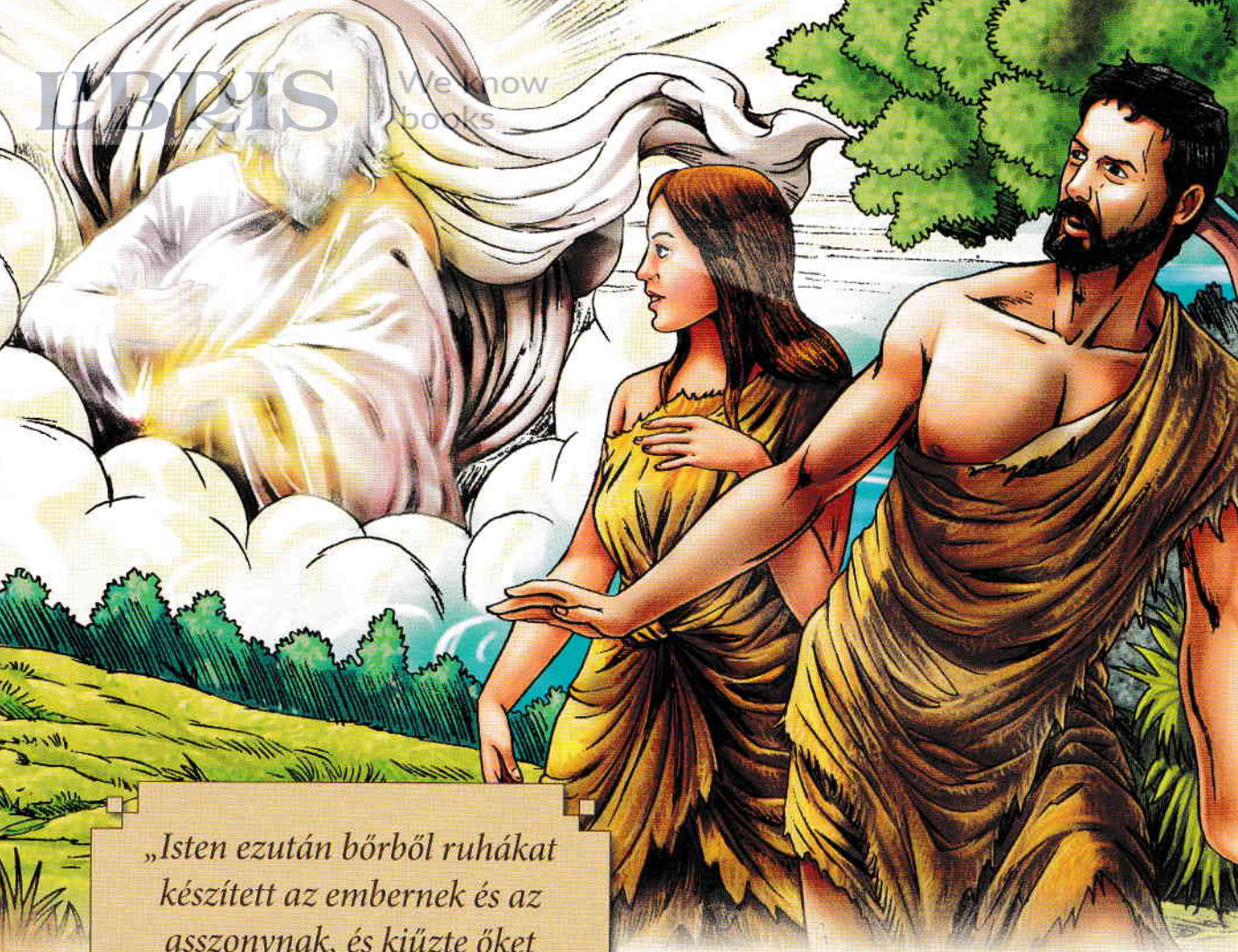
– Uram, mikor meghallottam, hogy keresel, elrejtöztem, mert mezítelen vagyok! – felelte kis idő elteltével Ádám.

– Mondd csak, Ádám! Honnan tudod, hogy mezítelen vagy, ki mondta neked? Csak nem ettél a fáról, amit megtiltottam neked és Évának?! – kérdezte Isten.

– Igaz, hogy ettem a fáról, de nekem az asszony adott, akit mellém adtál! – felelte Ádám.

– Éva! Te adtál a tiltott gyümölcsből a férjednek? – kérdezte Isten.

„Isten ezután bőrből ruhákat készített az embernek és az asszonynak, és kiűzte őket az Éden kertjéből.”

– Igen én adtam, Uram, de engem a kígyó biztatott, hogy tegyem meg! – válaszolta Éva.

Isten nagyon megharagudott, hogy Ádám és Éva engedetlenek voltak és nem hallgattak rá, de legjobban arra haragudott, aki bűnre csábította az embert, a Sátánra.

A Sátán irigy volt Istenre, és elhatározta, hogy elrontja azt, amit Isten teremtett. Tudta, hogy az embert mindennél jobban szereti, ezért rávette a kígyót, hogy vigye bűnbe Évát. Sikerült a terve. Isten mindannyiukat megbüntette. A kígyóhoz fordult először.

– Mivel rosszra csábítottad az embert, átkozott légy az állatok között. Mostantól kezdve a porban fogsz csúszni-mászni!

Majd az asszonyhoz fordult.

– Mert hallgattál a kígyóra, a te büntetésed az, hogy fájdalommal fogsz gyermeket szülni!

– Ádám, te pedig azért, mert hallgattál a feleséged szavára, és ettél a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, fáradságos munkával dolgozol a földön, amelyet megátkozok miattad. Gazt és bogáncsot terem majd, és nehéz munkával műveled meg!

Isten ezután bőrből ruhákat készített az embernek és az asszonynak, és kiűzte őket az Éden kertjéből. Soha többé nem térhettek vissza oda. Isten angyalokat állított a kert kapujához, hogy őrizzék azt. Engedetlenségük miatt Ádámnak és Évának el kellett hagynia az Édenkertet. Sajnálták már, hogy nem hallgattak Istenre.

dám és Éva az Édenkertből való távozás után bánták, hogy nem Istennek hittek. A történeteken változtatni azonban nem tudtak.

A legjobban azt sajnálták, hogy elvesztették Isten közelségét. Gondoskodott róluk nap mint nap, de soha többé olyan közel nem lehetek hozzá, mint a Paradicsomban.

Igyekeztek úgy élni, hogy az kedves legyen Isten előtt, és hálásak voltak neki. Ezért imádkoztak hozzá, beszélgettek vele. Kialakították otthonukat, művelték a földet, mígnem egy nap kiderült, hogy Éva gyermeket vár. Nagy

volt az öröm, s mikor megszületett a fiúk, Káinnak nevezték el. Nevelgették, tanították Káint, s a boldogságuk határtalanná vált, mikor másodjára is gyermeknek örülhettek. Káinnak öccse született, aki az Ábel nevet kapta.

Gyorsan nőttek a fiúk, s nem múlt el nap anélkül, hogy ne beszéltek volna szüleik arról, milyen engedetlenek voltak Istennel szemben.

– Annak ellenére, hogy nem hallgattunk Isten szavára, mégis gondoskodott és gondoskodik rólunk! – mondta Ádám. – Megajándékozott minket azzal, hogy nekünk adott benneteket!

– Hálájáról és szeretetéről soha nem szabad elfeledkeznünk! – folytatta Éva.

A fiúk lassan felnőttek, s bár testvérek voltak, mégis különböztek egymástól. Káin erős, határozott férfivá érett, és ügyes földműves lett belőle. Ábel halk szavú, kedves, csendes felnőtté vált. A juhok pásztora lett. Mindkét

